

Arrest

nr. 138 867 van 19 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. MARIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Tadjikse origine te zijn en afkomstig te zijn uit het dorp Torbad Esharif, gelegen in het district Koheband van de Afghaanse provincie Kapisa. U beweert Afghanistan te hebben verlaten nadat u en uw gezinsleden er problemen kregen met een belangrijk talib in uw regio, Nooruddin.

Op 21 november 2011 diende u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een eerste asielaanvraag in omwille van deze problemen. Op 23 oktober 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde problemen en omdat de veiligheidssituatie in het district Koheband van de

Afghaanse provincie Kapisa relatief goed is. Op 26 november 2012 ging u in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 19 maart 2013 bevestigde de RvV de eerdere weigeringsbeslissing van het CGVS. Na deze beslissing keerde u niet terug naar uw land van herkomst.

Op 30 juli 2013 vroeg u voor de tweede keer asiel aan. U baseerde zich er voor uw tweede asielerzoek op dezelfde asielmotieven die u al uiteenzette tijdens uw eerste asielaanvraag. U achtte ook de algemene situatie in Afghanistan onveilig. U verwees tevens naar één bomaanslag waarbij enkele politiemannen om het leven zijn gekomen, alsook naar één persoon die om het leven is gekomen in uw district. Ter ondersteuning van uw tweede asielerzoek legde u een kopie van een brief van een ziekenhuis waaruit blijkt dat uw broer, S.(...) K.(...), aan brandwonden is overleden; een kopie van een brief van enkele dorpsbewoners waarin de problemen van uzelf en uw broer met Nooruddin, alsook de verdwijning van uw vader worden vermeld; een kopie van een brief van een ziekenhuis waaruit blijkt dat u medische zorgen verkreeg omwille van verwondingen aan uw linker schouder; een kopie van een brief van het districtshuis waarin zowel de problemen van uzelf en uw gezinsleden met Nooruddin, als de verdwijning van uw vader worden vermeld en een kopie van een verzendingsbewijs neer.

Op 10 februari 2014 diende u, zonder naar Afghanistan te zijn teruggekeerd, een derde asielaanvraag in. In het kader van deze aanvraag baseert u zich opnieuw op de problemen die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag aanhaalde. Bijkomend verklaart u van uw moeder te hebben vernomen dat de Taliban nog steeds naar u en uw vader vroegen. Hierbij werd uw moeder 5 à 6 keer geslagen door hen. Uw moeder hield er enkele gebroken ribben en verwondingen aan haar hoofd aan over. Uw moeder kreeg hiervoor medische zorgen. Eveneens werd uw broertje geslagen door de Taliban en 's nachts werden er stenen gegooid naar uw woning. Ook zou uw vader nog steeds op mysterieuze wijze zijn verdwenen. Uw moeder diende hiervoor een klacht in bij de politie. U stelt verder dat u in een kerk verbleef waardoor u vreest vermoord te zullen worden door elke talib die u opmerkte tijdens uw verblijf in de kerk in de media omdat u ervan wordt verdacht dat u zich bekeerde tot het christendom en omdat een verblijf in een kerk niet is toegelaten volgens de Islamitische wetgeving. Voorts beweert u dat u sinds de zomer van 2013, in Brussel en in Bergen, meermaals deelnam aan betogingen om verblijfsdocumenten te verkrijgen en omdat u niet kan terug keren naar Afghanistan. U gaf ook aan dat u van spionage zou worden beschuldigd door de Taliban omdat u elders verbleef. Bovendien verklaart u dat u niet kan terug keren naar uw land van herkomst omdat u in België een opleiding als lasser genoot. U voegde nog toe dat u kampt met psychische problemen. U lijdt aan insomnia, angstdromen en nervositeit. U volgt hiervoor therapie bij een psychologe.

Ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van een medisch attest van een psychologe, genaamd Mojgan Kahen, waaruit blijkt dat u kampt met psychische problemen; een kopie van een brief van een verpleegster, genaamd A. Aubertin, van het Belgische Rode Kruis waaruit blijkt dat u kampt met psychische problemen en dat u niet kan terug keren naar Afghanistan; een origineel van een brief van de provinciale raad en het districtshuis in het district Koheband van de Afghaanse provincie Kapisa waarin de problemen van uzelf en uw gezin met Nooruddin worden bevestigd; een origineel van een brief van het politiecommissariaat en het ziekenhuis in het district Koheband van de Afghaanse provincie Kapisa waaruit blijkt dat uw moeder medische zorgen heeft gekregen omwille van verwondingen en een origineel van een enveloppe.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u ook in het kader van uw derde asielaanvraag geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt. In het kader van uw derde asielaanvraag verwijst u vooreerst naar elementen die u reeds in uw eerste aanvraag aanhaalde en naar elementen die in het verlengde ervan liggen (CGVS 27 maart 2014, p. 3). Concreet verwijst u naar het feit dat u en uw gezinsleden problemen kenden met een belangrijke talib, Nooruddin, en naar het feit dat na uw aankomst in België de Taliban nog steeds naar u en uw vader vroegen (CGVS 27 maart 2014, p. 3). U gaf ook aan dat uw broer werd geslagen en uw moeder werd belaagd door de Taliban.

In het kader van uw eerste asielaanvraag oordeelden de Commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beide dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw vluchtmotieven vanwege het ongeloofwaardig karakter van uw beweringen inzake uw problemen met Nooruddin.

Gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw problemen met Nooruddin kan er in het kader van uw derde asielaanvraag slechts geloof worden gehecht aan de door u aangebrachte feiten die in het verlengde van deze problemen liggen indien de nieuwe bewijselementen die u aanbrengt van dien aard zijn dat, moesten de asielinstanties er eertijds over hebben beschikt, zij de ongeloofwaardig bevonden feiten geloofwaardig zouden hebben bevonden. Indien de geloofwaardigheid van de initiële feiten niet wordt hersteld kan logischerwijze geen geloof worden gehecht aan de feiten die er het gevolg van zouden zijn.

De nieuwe elementen die u in verband met de problemen van uzelf en uw gezinsleden in Afghanistan aanbracht zijn echter niet van aard de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Uit de door u voorgelegde attesten met betrekking tot uw psychologische problemen moet worden vastgesteld dat hieruit op geen enkele manier blijkt dat deze enige invloed zouden hebben op uw capaciteiten om coherente en overtuigende verklaringen af te leggen met betrekking tot uw vrees voor vervolging of risico op ernstige schade. Evenmin wordt in deze attesten aannemelijk gemaakt dat uw psychologische problemen het gevolg zouden zijn van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in Afghanistan.

Wat betreft de overige door u neergelegde documenten – twee brieven van een ziekenhuis in Afghanistan, een brief van het districtshuis, een brief van het districtshuis en de provinciale raad, een brief van enkele dorpsbewoners en een brief van het politiecommissariaat en het ziekenhuis - dient vooreerst opgemerkt te worden dat deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Ook vertonen de door u voorgelegde documenten een gesolliciteerd en subjectief karakter en werden ze duidelijk opgesteld ten behoeve van u in het kader van uw asielaanvraag, waardoor ze objectieve bewijswaarde ontberen. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verspreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van asielrelaas. Overigens moet worden gewezen op een flagrante tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen en de inhoud van de brief van enkele dorpsbewoners. Zo verklaarde u dat uw broer werd aangevallen door Nooruddin op een huwelijksfeest in een naburig dorp (CGVS 14 september 2012, p. 6 en CGVS 27 maart 2014, p. 4). Deze verklaringen stroken echter niet met de inhoud van deze brief. Daarin wordt immers vermeld dat uw broer werd aangevallen door Nooruddin in uw woning.

Wat betreft de door u neergelegde enveloppe en verzendingsbewijs moet worden opgemerkt dat deze documenten slechts een bewijs zijn dat iets werd verstuurd zonder enige aanduiding met betrekking tot uw asielverklaringen.

Er kan dan ook worden geconcludeerd dat deze elementen die u in het kader van uw derde asielverzoek aanhaalde de geloofwaardigheid van uw beweringen niet kunnen herstellen.

Ook de overige nieuwe elementen die u in het kader van uw derde asielverzoek aanbracht zijn niet van aard een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Wat betreft uw verklaringen omtrent het feit dat u in een kerk in België verbleef waardoor u vreest vermoord te zullen worden door de Taliban (CGVS 27 maart 2014, p. 7 tem 10), moet vooreerst worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat men in Afghanistan op de hoogte is van uw verblijf in een kerk in België. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u immers zelf aan dat er niemand, uitgezonderd uw moeder, op de hoogte is van uw verblijf in een kerk in België (CGVS 7 juli 2014, p. 8). Op de vraag waarom u ervan uitging dat men in Afghanistan op de hoogte zou zijn van uw verblijf in een Belgische kerk, kwam u niet verder dan de veronderstelling dat men in Afghanistan hiervan via de media op de hoogte zou zijn geraakt (CGVS 7 juli 2014, p. 5). Foto's en video zouden ook in Afghanistan aanwezig zijn geweest (CGVS 7 juli 2014, p. 5). Over deze video's en foto's weet u echter niet te vertellen of er ook sprake was van beelden van u persoonlijk (CGVS 7 juli 2014, p. 6). Bijgevolg moet er worden geconcludeerd dat u er op geen enkele manier in slaagde aan te tonen dat men in Afghanistan op de hoogte zou zijn van uw verblijf in een Belgische kerk zodat er niet kan worden gesteld dat u een risico op vervolging als gevolg daarvan in Afghanistan aannemelijk zou maken. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat nergens het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). Er is ook geen sprake van beschuldigingen van bekering, noch van fatwa's in die richting door de Islamitische autoriteiten. Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst, waardoor ze bezwaarlijk aanzien kunnen worden als een element dat in uw hoofde tot een geronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade zou leiden.

Wat betreft de verklaringen die u aflegt over uw deelname aan enkele betogingen in België gericht op het verkrijgen van verblijfsdocumenten en omdat u niet kan terug keren naar Afghanistan kan worden gesteld dat deze activiteiten geen aanleiding geven tot enig risico op vervolging vanwege de Afghaanse overheden (CGVS 27 maart 2014, p. 7). U stelde dat u als gevolg van uw deelname aan deze betogingen zou worden lastiggevallen door de Taliban in Afghanistan (CGVS 7 juli 2014, p. 3). Gevraagd op wat u zich baseert om te stellen dat u door uw deelname aan deze betogingen zou

worden lastiggevallen door de Taliban, antwoordde u dat u dit niet wist (CGVS 7 juli 2014, p. 3 en 4). Bovendien heeft u geen weet of er in Afghanistan reeds problemen zijn geweest omwille van uw deelname aan deze betogingen in België (CGVS 7 juli 2014, p. 4). Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie van uw land van herkomst, waardoor ze bezwaarlijk aanleiding kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw verklaringen omtrent het feit dat u door de Taliban ervan zou worden beschuldigd een spion te zijn omdat u in België verbleef moet worden gesteld dat u er niet in slaagde uw beweringen hieromtrent aannemelijk te maken (CGVS 7 juli 2014, p. 6 en 7). Gevraagd naar de reden om te stellen dat u omwille van uw verblijf in België door de Taliban ervan zou worden beschuldigd een spion te zijn, antwoordde u dat u ervan zou worden verdacht informatie over enkele belangrijke talibs te hebben doorspeeld aan enkele Europeanen. Vervolgens gevraagd welke informatie u zou hebben doorspeeld aan enkele Europeanen, antwoordde u dat u dit niet wist. Gevraagd of er in Afghanistan reeds concrete problemen zouden zijn geweest met de Taliban omdat u in België verbleef, antwoordde u ontkennend. Bovendien heeft u geen weet van andere Afghanen die zouden zijn teruggekeerd naar Afghanistan en hierdoor ervan zouden worden beschuldigd een spion te zijn. U verklaarde daarenboven dat de Taliban niet op de hoogte is van uw verblijf in België. Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie van uw land van herkomst, waardoor ze bezwaarlijk aanleiding kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw beweringen omtrent het feit niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omdat u in België een opleiding als lasser zou hebben genoten moet worden gesteld dat u er niet in slaagde uw verklaringen hierover aannemelijk te maken. Gevraagd naar mogelijke problemen in Afghanistan als gevolg van uw opleiding als lasser in België, antwoordde u dat wanneer u te kennen zou geven dat u deze opleiding in België zou hebben genoten u hierdoor problemen zou kennen met anderen in Afghanistan (CGVS 7 juli 2014, p. 7). Wanneer u vervolgens de logische vraag werd gesteld waarom u problemen zou hebben met anderen in Afghanistan wanneer u te kennen zou geven dat u deze opleiding in België zou hebben genoten, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS 7 juli 2014, p. 8). Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie van uw land van herkomst, waardoor ze bezwaarlijk aanleiding kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande laat toe te concluderen dat er ook in het kader van uw derde asielaanvraag in u hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet

onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Koheband van de provincie Kapisa te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kapisa behoort tot de centrale regio van Afghanistan.

Uit de bijgevoegde informatie blijkt dat de situatie in Kapisa erg verschillend is tussen de noordelijke en de zuidelijke districten. Uit de informatie blijkt dat in die zuidelijke districten wel sprake is van hevige AGE- en ANSF-activiteit, waarbij ook geregeld burgers het slachtoffer worden. In de noordelijke districten is van dergelijke activiteit amper sprake. Tijdens de verslagperiode (oktober 2013 – april 2014) werd er geen melding gemaakt van gewelddaden in deze districten.

U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De loutere verwijzing naar de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen, naar één bomaanslag waarbij enkele politieagenten om het leven zijn gekomen en naar één persoon die om het leven is gekomen in uw district, volstaan geenszins om de actuele beoordeling van de specifieke veiligheidssituatie in het district Koheband van de Afghaanse provincie Kapisa van de Commissaris-generaal te weerleggen (DVZ, Verklaring Meervoudige Aanvraag, 9 augustus 2013, vraag 21).

Wanneer u gevraagd wordt waarom u niet naar uw dorp in het district Koheband van de provincie Kapisa kan terugkeren, verwijst u naar uw problemen met de Taliban (CGVS 14 september 2012, p. 21). Gezien de hierboven aangetoonde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen daaromtrent kunnen deze niet als een ernstige belemmering voor terugkeer naar uw dorp in het district Koheband van de provincie Kapisa kunnen beschouwd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Koheband actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Koheband aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet). Verzoeker geeft inhoudelijke kritiek op de enkele motieven van de bestreden beslissing.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.5. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas. Bij arrest nr. 99 234 van 19 maart 2013 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2.6. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan de in het kader van zijn huidige en derde asielaanvraag aangebrachte asielmotieven. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende: *“Er dient te worden opgemerkt dat u ook in het kader van uw derde asielaanvraag geen persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoelt in de Vluchtelingenconventie van Genève of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt. In het kader van uw derde asielaanvraag verwijst u vooreerst naar elementen die u reeds in uw eerste aanvraag aanhaalde en naar elementen die in het verlengde ervan liggen (CGVS 27 maart 2014, p. 3). Concreet verwijst u naar het feit dat u en uw gezinsleden*

problemen kenden met een belangrijke talib, Nooruddin, en naar het feit dat na uw aankomst in België de Taliban nog steeds naar u en uw vader vroegen (CGVS 27 maart 2014, p. 3). U gaf ook aan dat uw broer werd geslagen en uw moeder werd belaagd door de Taliban.

In het kader van uw eerste asielaanvraag oordeelden de Commissaris-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beide dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw vluchtmotieven vanwege het ongeloofwaardig karakter van uw beweringen inzake uw problemen met Nooruddin.

Gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw problemen met Nooruddin kan er in het kader van uw derde asielaanvraag slechts geloof worden gehecht aan de door u aangebrachte feiten die in het verlengde van deze problemen liggen indien de nieuwe bewijselementen die u aanbrengt van dien aard zijn dat, moesten de asielinstanties er eertijds over hebben beschikt, zij de ongeloofwaardig bevonden feiten geloofwaardig zouden hebben bevonden. Indien de geloofwaardigheid van de initiële feiten niet wordt hersteld kan logischerwijze geen geloof worden gehecht aan de feiten die er het gevolg van zouden zijn.

De nieuwe elementen die u in verband met de problemen van uzelf en uw gezinsleden in Afghanistan aanbracht zijn echter niet van aard de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Uit de door u voorgelegde attesten met betrekking tot uw psychologische problemen moet worden vastgesteld dat hieruit op geen enkele manier blijkt dat deze enige invloed zouden hebben op uw capaciteiten om coherente en overtuigende verklaringen af te leggen met betrekking tot uw vrees voor vervolging of risico op ernstige schade. Evenmin wordt in deze attesten aannemelijk gemaakt dat uw psychologische problemen het gevolg zouden zijn van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten in Afghanistan.

Wat betreft de overige door u neergelegde documenten – twee brieven van een ziekenhuis in Afghanistan, een brief van het districtshuis, een brief van het districtshuis en de provinciale raad, een brief van enkele dorpsbewoners en een brief van het politiecommissariaat en het ziekenhuis - dient vooreerst opgemerkt te worden dat deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Ook vertonen de door u voorgelegde documenten een gesolliciteerd en subjectief karakter en werden ze duidelijk opgesteld ten behoeve van u in het kader van uw asielaanvraag, waardoor ze objectieve bewijswaarde ontberen. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verspreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van asielrelaas. Overigens moet worden gewezen op een flagrante tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen en de inhoud van de brief van enkele dorpsbewoners. Zo verklaarde u dat uw broer werd aangevallen door Nooruddin op een huwelijksfeest in een naburig dorp (CGVS 14 september 2012, p. 6 en CGVS 27 maart 2014, p. 4). Deze verklaringen stroken echter niet met de inhoud van deze brief. Daarin wordt immers vermeld dat uw broer werd aangevallen door Nooruddin in uw woning.

Wat betreft de door u neergelegde enveloppe en verzendingsbewijs moet worden opgemerkt dat deze documenten slechts een bewijs zijn dat iets werd verstuurd zonder enige aanduiding met betrekking tot uw asielverklaringen.

Er kan dan ook worden geconcludeerd dat deze elementen die u in het kader van uw derde asielverzoek aanhaalde de geloofwaardigheid van uw beweringen niet kunnen herstellen.

Ook de overige nieuwe elementen die u in het kader van uw derde asielverzoek aanbracht zijn niet van aard een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Wat betreft uw verklaringen omtrent het feit dat u in een kerk in België verbleef waardoor u vrees vermoord te zullen worden door de Taliban (CGVS 27 maart 2014, p. 7 tem 10), moet vooreerst worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat men in Afghanistan op de hoogte is van uw verblijf in een kerk in België. Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u immers zelf

aan dat er niemand, uitgezonderd uw moeder, op de hoogte is van uw verblijf in een kerk in België (CGVS 7 juli 2014, p. 8). Op de vraag waarom u ervan uitging dat men in Afghanistan op de hoogte zou zijn van uw verblijf in een Belgische kerk, kwam u niet verder dan de veronderstelling dat men in Afghanistan hiervan via de media op de hoogte zou zijn geraakt (CGVS 7 juli 2014, p. 5). Foto's en video zouden ook in Afghanistan aanwezig zijn geweest (CGVS 7 juli 2014, p. 5). Over deze video's en foto's weet u echter niet te vertellen of er ook sprake was van beelden van u persoonlijk (CGVS 7 juli 2014, p. 6). Bijgevolg moet er worden geconcludeerd dat u er op geen enkele manier in slaagde aan te tonen dat men in Afghanistan op de hoogte zou zijn van uw verblijf in een Belgische kerk zodat er niet kan worden gesteld dat u een risico op vervolging als gevolg daarvan in Afghanistan aannemelijk zou maken. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat nergens het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). Er is ook geen sprake van beschuldigingen van bekering, noch van fatwa's in die richting door de Islamitische autoriteiten. Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst, waardoor ze bezwaarlijk aanzien kunnen worden als een element dat in uw hoofde tot een geronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade zou leiden.

Wat betreft de verklaringen die u aflegt over uw deelname aan enkele betogingen in België gericht op het verkrijgen van verblijfsdocumenten en omdat u niet kan terug keren naar Afghanistan kan worden gesteld dat deze activiteiten geen aanleiding geven tot enig risico op vervolging vanwege de Afghaanse overheden (CGVS 27 maart 2014, p. 7). U stelde dat u als gevolg van uw deelname aan deze betogingen zou worden lastiggevalen door de Taliban in Afghanistan (CGVS 7 juli 2014, p. 3). Gevraagd op wat u zich baseert om te stellen dat u door uw deelname aan deze betogingen zou worden lastiggevalen door de Taliban, antwoordde u dat u dit niet wist (CGVS 7 juli 2014, p. 3 en 4). Bovendien heeft u geen weet of er in Afghanistan reeds problemen zijn geweest omwille van uw deelname aan deze betogingen in België (CGVS 7 juli 2014, p. 4). Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie van uw land van herkomst, waardoor ze bezwaarlijk aanleiding kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw verklaringen omtrent het feit dat u door de Taliban ervan zou worden beschuldigd een spion te zijn omdat u in België verbleef moet worden gesteld dat u er niet in slaagde uw beweringen hieromtrent aannemelijk te maken (CGVS 7 juli 2014, p. 6 en 7). Gevraagd naar de reden om te stellen dat u omwille van uw verblijf in België door de Taliban ervan zou worden beschuldigd een spion te zijn, antwoordde u dat u ervan zou worden verdacht informatie over enkele belangrijke talibs te hebben doorspeeld aan enkele Europeanen. Vervolgens gevraagd welke informatie u zou hebben doorspeeld aan enkele Europeanen, antwoordde u dat u dit niet wist. Gevraagd of er in Afghanistan reeds concrete problemen zouden zijn geweest met de Taliban omdat u in België verbleef, antwoordde u ontkennend. Bovendien heeft u geen weet van andere Afghanen die zouden zijn teruggekeerd naar Afghanistan en hierdoor ervan zouden worden beschuldigd een spion te zijn. U verklaarde daarenboven dat de Taliban niet op de hoogte is van uw verblijf in België. Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie van uw land van herkomst, waardoor ze bezwaarlijk aanleiding kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw beweringen omtrent het feit niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omdat u in België een opleiding als lasser zou hebben genoten moet worden gesteld dat u er niet in slaagde uw verklaringen hierover aannemelijk te maken. Gevraagd naar mogelijke problemen in Afghanistan als gevolg van uw opleiding als lasser in België, antwoordde u dat wanneer u te kennen zou geven dat u deze opleiding in België zou hebben genoten u hierdoor problemen zou kennen met anderen in Afghanistan (CGVS 7 juli 2014, p. 7). Wanneer u vervolgens de logische vraag werd gesteld waarom u problemen zou hebben met anderen in Afghanistan wanneer u te kennen zou geven dat u deze opleiding in België zou hebben genoten, moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS 7 juli 2014, p. 8). Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie van uw land van herkomst, waardoor ze bezwaarlijk aanleiding kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande laat toe te concluderen dat er ook in het kader van uw derde asielaanvraag in u hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.”.

Deze motieven zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker beperkt zich in onderhavig verzoekschrift slechts tot een algemene kritiek, met name stelt hij dat de vaststelling dat de documenten een gesolliciteerd karakter vertonen ongehoord is, dat concluderen tot de algemene vaststelling dat corruptie wijdverspreid is en deze documenten weinig waarde hebben al te makkelijk is en dit zeker als de authenticiteit of minstens het gebrek ervan niet wordt betwist. Verzoeker bedoelt hiermee de brieven van het ziekenhuis en de brief van het districtshuis. Een dergelijk algemeen verweer is niet ernstig.

Wat betreft de twee brieven van een ziekenhuis in Afghanistan, een brief van het districtshuis, een brief van het districtshuis en de provinciale raad, een brief van enkele dorpsbewoners en een brief van het politiecommissariaat en het ziekenhuis – kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht vaststellen dat deze documenten de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen niet herstellen. Documenten beschikken immers slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Gelet op het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen, volstaan deze stukken op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van verzoekers beweringen te herstellen. In navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt ook de Raad vast dat deze documenten een gesolliciteerd en subjectief karakter hebben en ze duidelijk opgesteld werden ten behoeve van verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag, waardoor ze objectieve bewijswaarde ontberen. Waar verzoeker aangeeft dat dit “ongehoord” zou zijn, doet hij geen afbreuk aan hun gesolliciteerd karakter. Uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet enkel verwees naar het gegeven dat corruptie wijdverspreid is en dat deze documenten weinig waarde hebben, in weerwil wat verzoeker in het verzoekschrift wil laten uitschijnen. De vaststellingen met betrekking tot corruptie en de beperkte bewijswaarde van documenten vindt overigens steun in het administratief dossier en wordt door verzoeker niet weerlegt. Verzoeker betwist overigens niet de zeer pertinente vaststelling in de bestreden beslissing met name waar gewezen wordt op een flagrante tegenstrijdigheid tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen en de inhoud van de brief van enkele dorpsbewoners. Zo verklaarde verzoeker dat zijn broer werd aangevallen door Nooruddin op een huwelijksfeest in een naburig dorp (gehoorverslag van 14 september 2012, p. 6 en gehoorverslag van 27 maart 2014, p. 4). Deze verklaringen stroken echter niet met de inhoud van deze brief. Daarin wordt immers vermeld dat verzoekers broer werd aangevallen door Nooruddin in zijn woning.

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde het district Koheband in de provincie Kapisa, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “Afghanistan” “Veiligheidssituatie- Beschrijving van het conflict” van 25 juni 2014 en COI Focus “Afghanistan” “Veiligheidssituatie- Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad” van 25 juni 2014) blijkt dat de veiligheidssituatie in de zuidelijke en de noordelijke districten van Kapisa sterk verschilt. In het bergachtige zuiden is zeer veel AGE- en ANSF-activiteit. Het overgrote deel ervan speelt zich af in het district Tagab. Occasioneel komt het tot een treffen in het district Nijrab. In de noordelijke districten, die aansluiten bij de relatief rustige Shamalivlakte ten noorden van Kabul, is van dergelijke activiteit amper sprake. Uit de kaart gevoegd bij deze

informatie blijkt dat het district Koheband zich in het noorden van de provincie bevindt. Een artikel op de website van Radio free Europe / Radio Liberty naar aanleiding van de verkiezingen bestempelt Kapisa als een relatief stabiele en rustige provincie. Er wordt tevens melding gemaakt van incidenten in de districten Nijrab, Alasay en Tagab. Uit de overige districten, waaronder Koheband, kwam in de verslagperiode geen enkel nieuws over gewelddaden.

Er kan dan ook geconcludeerd worden dat er voor burgers in het desbetreffende district actueel geen sprake is van een reëel risico om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoeker in onderhavig verzoekschrift aangehaalde rapporten van de UNHCR en de algemene bewering dat er in de beleidsnota van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verscheidene districten als onveilig werden beschouwd en dat het niet ondenkbaar is dat het geweld zich heeft verspreid doen geen afbreuk aan de voormelde concrete en recente informatie met betrekking tot de provincie Kapisa en het district Koheband. Waar verzoeker stelt dat in het UNHCR rapport van 6 augustus 2013 het district van verzoeker als uitermate onveilig wordt beschouwd, dient te worden opgemerkt dat dit slechts een bewering is, zonder enige grond. Er blijkt nergens uit dit verslag dat het district Koheband of zelfs de provincie Kapisa als uitermate onveilig moet worden beschouwd. Een dergelijk verweer is geenszins nog ernstig te noemen. Men mag verwachten dat verzoeker de rapporten die hij aanbrengt en waarop hij zich steunt minstens gelezen heeft.

Verzoeker beperkt zich in onderhavig verzoekschrift tot het uiten van loutere beweringen en doemscenario's over de toekomstige evolutie van de situatie in Kapisa, zonder enige informatie bij de brengen die deze uitspraken ondersteunt. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF